

nerne, kan man være vis paa, at Communebeboerne ville vælge deres bedste Mand til at bestyre deres Anliggender. Det vilde de ogsaa, men notabene naar man giver dem Frihed deril, naar man ikke begrænder Valgbarheden saaledes, at Valgretten saa at sige bliver en Illusion.

Jeg skal derefter tale nogle Ord om det andet Punkt, jeg nævnte, nemlig Systemet for Skatternes Fordeling. Herom siger Forslagsstilleren først, at i Kjøbenhavn skal Alt blive ved det Gamle. Det maa jeg bekjende er en conservativ Tanke; det er intet Tilbageffridt, men det er heller intet Fremffridt. Om Kjøbstæderne heder det derimod, at $\frac{1}{4}$ skal lignes paa Grund og $\frac{3}{4}$ paa Indkomst; her troer jeg atter, at Forfatteren har syntes om sig selv, at det var et Kraftffridt, han havde gjort; og han er ogsaa strax bleven bange for det igien. Han tilføjer nemlig, at Ministeriet kan bestemme, at det først skal indtræde nogle Aar efter. Jeg veed ikke, hvorfor denne Udsættelse skal skee; er Tanken rigtig, saa lad os faae den gennemført. Men fremdeles er bestemt, at dette slet ikke skal træde i Kraft, før en Indkomstskat er indført. Jeg troer, det er meget uheldigt, at man saaledes spaaer om Fremtiden, og siger, at nu skal der komme en Indkomstskat, og den skal blive saa fornuftig ordnet, at vi kunne bruge Grundlaget for den ved andre Skatters Fordeling. Der er jo i Grundloven — og den skulde jo dog være os det Første — lovet saa mange smukke og vigtige Love, som skulde komme; men de fleste af dem have vi ikke seet. Om en Indkomstskat kommer, veed jeg ikke; men jeg troer ikke, vi skulle lade os lede af Forventninger derom; ja jeg troer, at naar den kommer, kan den ikke engang rettelig bruges til Fordeling af Communeskatterne. Vi antage dog temmelig almindeligt, at Indkomstskatten ikke skal svares af Alle, men først skal tage sin Begyndelse med dem, som have en vis, i de smaa Forhold temmelig betydelig Indtægt; men jeg troer, at i Kommunen bør saavidt muligt Alle deeltage i Byrderne. Det maatte være en Mand, som stod paa Armodens Grændse, som jeg vilde fritage for at deeltage i Communeskatterne; de bruges til Indretninger, som ere fælles for

Alle, og jeg troer, at den, som bidrager der til, faaer meer Interesse for dem end den, som kan sige: ja jeg bryder mig ikke om de Ting, thi det er de Andre, som betale dem, jeg bidrager Intet dertil. Forfatteren siger endvidere: „men saalænge indtil en Indkomstskat bliver indført, skal den Regel, jeg har nævnt, ikke gjælde; thi saalænge skal en tredie Deel af dette Beløb eller en fjerde Deel af hele Skatten lignes paa Næring. Jeg troer, at Næringen er en høist uheldig Skattebasis, og det kommer væsentlig deraf, at man i Almindelighed misforstaaer Begrebet om Næring i Kjøbstæderne; man troer, at blot de drive Næring, som ifølge meddeelt Borgerbrev eller et andet lignende Document drive en Profession, Handel eller Lignende, kort sagt drive det, som er blevet bekjendt under Navn af borgerlig Næring eller Næring efter Borgerkab. Men jeg troer, at Enhver, som søger sit Livserhverv paa et Sted, der driver sin Næring. Jeg troer f. Ex. at Apothekere, practiserende Læger og Procuratorer, som leve i en By, drive Næring der, og ligesaa godt bør betale Næringskatt som Skomagere og Skrædere; ja jeg troer endog, at Byens Embedsmænd drive der deres Næring; thi der have de deres Indtægter, og jeg veed ikke, af hvad Grund nogen Beboer af en Commune skal fritages for at betale til de Indretninger, der ere til Nytte for ham saavel som for alle andre Beboere. Hidtil har en saadan Fritagelse paa en Maade været berettiget, det vil sige, den gik op imod noget Andet, idet de udelukkedes fra Stemmeret i Kommunens Anliggender; men naar Forfatteren nu vil give dem Stemmeret, hvorfor skulle de saa ikke deeltage i de communale Byrder? Dette Punkt kunde man klare overmaade simpelt; man kunde sige: Ligning paa Næring bortfalder, og i dens Sted indtræder Ligning paa Formue og Leilighed eller paa en Mand's hele Vedrift, en Ligningsmaade, som vi jo allerede have som gjældende. Jeg troer, at Forfatteren her har gjort endog et meget stærkt Tilbageffridt. De største Skatter i de smaa Kjøbstæder ere netop dem, som hidtil lignedes paa Formue og Leilighed; det er Skolekatten og Fattigskatten; og jeg er overbevist om, at dersom det foreliggende Forslag bliver Lov, saa vil